

[Palle Simonsen.]

met. Det har vi sagt tidligere under de debatter, vi har haft i de senere måneder. Vi har også dér sagt, at vi vil gerne se på, hvorvidt der skal finde en nyvurdering af tjenestemandssystemet sted, således at vi bruger tjenestemandsprincippet dér, hvor det er rigtigt at bruge det ud fra dets grundidé, og således at der bliver tale om færre offentligt ansatte, men systemet som helhed vil vi gerne stå meget fast på. Vi finder det væsentligt, at der er knyttet en pensionsordning til ansættelsesforholdet.

Vi synes nok også, at man i denne debat meget ofte glemmer – f. eks. taler hr. Jørgen Junior så meget om solidaritet i hans opfattelse – at der for tjenestemændenes vedkommende er tale om et samordningsfradrag på 74 pct.

Jeg tror, man kan sige, at der blev begået en stor fejl i 1969 i forbindelse med tjenestemandssystemet, ved at man afskaffede tjenestemændenes bidrag til pensionssystemet, for dermed er det ligesom kommet til at stå for mange mennesker, som om det er den rene foræring. Der kan nok være tale om, mener jeg, at man tager et sådant spørgsmål op til vurdering igen, således at det kommer til at stå klarere, at dette er noget, der er et led i ansættelsesforholdet, en overbygning på den sociale side af pensionssystemet.

Når det drejer sig om den private sektor, kender vi jo en lang række ordninger, som fungerer godt, og som er udtryk for, hvad den enkelte selv har lyst til at betale som en overbygning på den sociale pension. Dér mener jeg til gengæld der skal skabes forbedringer, således at også selvstændigt erhvervsdrivende kan få mulighed for at tegne kapitalpensionsordninger. På denne måde får alle i virkeligheden mulighed for enten gennem ansættelsen eller gennem individuelle ordninger at bygge oven på den sociale pension.

Spørgsmålet er så i denne debat, hvordan de midler, som folkettingen er forpligtet til at fordele fra pensionsfonden, skal fordeles. Her opregner ministeren 5 hovedpunkter, som ministeren finder væsentlige: generelle forhøjelser, en særlig boligydelse, pensionstillæggets indregning i grundbeløbet, ens pension til samgifte og enlige og skattefritagelse for pensionister. Det konservative forkeparti prioriterer klart ønsket om den ensartede pension øverst, således at pensionstillægget bliver ens for alle og bliver en del af grundbeløbet – det er ud

fra den betragtning, at der skal være et ensartet beløb i socialpension til alle i samfundet – og oven på dette bygger hver enkelt den pensionsydelse, som man selv finder rigtig og rimelig at knytte til den sociale pension.

Vi må nok konstatere, at i den første del af den periode, hvori der skal ske udbetalinger fra den sociale pensionsfond, vil en meget stor del af midlerne blive brugt til at gøre pensionen ensartet. Ministeren gør også i redegørelsen klart, at de 5 punkter, som hun betragter som de væsentlige, ikke alle kan opfyldes af den sociale pensionsfond, heller ikke når vi når frem til de fulde udbetalinger i 1985.

I den konservative folketingsgruppe er vi enige i, at der er et spørgsmål at se på omkring boligydelse, og vi vil meget gerne være med til at forhandle forskellige muligheder, for der er ikke nogen tvivl om, at der her er mange problemer for pensionisterne. Men vi vil også gerne gøre det klart med det samme, at et nyt indtægtsreguleret system er vi ikke indstillet på at lægge ryg til.

Da man i 1970 gennemførte den fulde folkepension, lagde man alligevel oveni det indtægtsregulerede pensionstillæg – det, som jeg nu har en fornemmelse af at der måske kan mobiliseres et flertal for at afskaffe ud fra ønsket om at komme væk fra indtægtsafhængigheden. Så finder vi ikke, det kan være rigtigt, at man skulle indføre en generel boligydelse, som igen skulle være indtægtsafhængig. Så har vi bare taget problemet ét sted fra og flyttet det over på et nyt sted. Men tilbage står stadig væk, at vi finder, at der er en række problemer på dette område, og disse problemer vil vi meget gerne gå ind i en diskussion af.

Vi er også enige i grundprincipperne med hensyn til værdien af, at der skal gives den samme pension til de samgifte som til de enlige, men tilbage står unægtelig det meget store problem, som der også er redegjort for i betænkningen, at det koster brutto 2 $\frac{1}{2}$ mia kr. Hvis vi derfor skal holde os inden for den ramme, som er til rådighed i første fase, nemlig pensionsfondens midler – og det mener vi vi skal – ja, så må vi nok konstatere, at uanset det ideelle i princippet om ligestilling, så kan det blive svært at skaffe de økonomiske midler, der skal stilles til rådighed for at klare dette problem. Men vi kan måske starte med at gøre afstanden mindre, end den er i dag.

Det er klart, at enhver må være interesseret